

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1So/9/2015
Identifikačné číslo spisu: 6014200389
Dátum vydania rozhodnutia: 16.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6014200389.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavaleca, PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: I. K. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. XXXX/X, X., zastúpeného JUDr. Jánom Krnáčom, advokátom so sídlom Nám. SNP 70/36, 960 01 Zvolen, proti odporkyňi: Sociálna poisťovňa- ústredie, Ul. 29. augusta č. 10, Bratislava, o starobný dôchodok, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 21Sd/65/2014-60 zo dňa 5. novembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 21Sd/65/2014-60 zo dňa 5. novembra 2014 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporkyne č. XXX XXX XXXX X z 14.02.2014 (ďalej na účely tohto rozsudku len „preskúmané rozhodnutie“), ktorým táto podľa § 65, § 274 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení platnom pre prejednávajúcu vec (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 461/2003 Z. z.“) a § 21 a § 174 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku len “zák. č. 100/1988 Zb.”) zamietla žiadosť navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku od 31.07.2010.

V opravnom prostriedku proti preskúmanému rozhodnutiu uviedol, že odporkyňa pri rozhodovaní o nároku navrhovateľa na starobný dôchodok nerešpektovala súčasný právny stav a napadnuté rozhodnutie založila na nedostatočne zistenom stave veci, nesprávnom právnom posúdení veci a na nedostatku dôvodov pričom poukázal na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach, napr. sp. zn. 7So/138/2011, sp. zn. 9So/165/2011, sp. zn. 1So/41/2012.

Na základe opravného prostriedku navrhovateľa odporkyňa opätovne posúdila jeho žiadosť a

rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 29.05.2014 (ďalej na účely tohto rozsudku len „zmenové rozhodnutie“) zmenila preskúmané rozhodnutie a opätovne zamietla žiadosť navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku.

Navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal voči uvedenému rozhodnutiu opravný prostriedok, v ktorom okrem námietok uvedených v prvom opravnom prostriedku uviedol, že v tomto rozhodnutí nie je uvedená špecifikácia predmetných zmien ako i východiskových skutočností odôvodňujúcich danú zmenu.

II.

Krajský súd pri posúdení námietok navrhovateľa vychádzal z potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky v Bratislave č. SPOU-OSZ-31.809-15/2013-VZ zo dňa 07.08.2013, podľa ktorého bol navrhovateľovi priznaný predčasný starobný dôchodok od XX.XX.XXXX podľa ust. § 119 a § 120 zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, ktorý sa od 1.7.2002 podľa § 124 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, považuje za výsluhový dôchodok.

Na vznik nároku na výsluhový príspevok, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok a pre jeho sumu bola navrhovateľovi zhodnotená doba výkonu základnej vojenskej služby od 2.10.1972 do 27.9.1974 v I. kategórii funkcií a doba trvania služobného pomeru v Policajnom zbore od 1.10.1980 do 31.3.1997 v I. kategórii funkcií.

Na základe uvedeného a s poukazom na príslušné zákonné ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že navrhovateľ nesplnil podmienku trvania služobného pomeru pre priznanie starobného dôchodku a z tohto dôvodu nemá nárok na započítanie tejto doby do doby dôchodkového poistenia.

Krajský súd námietky navrhovateľa, ktoré uviedol v podanom opravnom prostriedku nepovažoval za spôsobilé spochybniť zákonnosť preskúmaného rozhodnutia v spojení so zmenovým rozhodnutím a preto ich potvrdil.

III.

Proti potvrdzujúcemu rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a), b), d) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku len „O.s.p.“).

Navrhovateľ v podanom odvolaní vytýkal krajskému súdu absenciu náležitého zdôvodnenia, najmä v spojení s tým, že sa nezaoberal niektorými námietkami čím navrhovateľovi odňal právo konať pred súdom.

Namietal, že odporkyňou nebolo obdobie od 01.09.1968 do 30.06.1971 hodnotené ako zamestnanie zaradené do I. pracovnej kategórie s odôvodnením, že v evidenčnom liste bývalého zamestnávateľa Rudné bane Banská Štiavnica nie je obdobie zaradené do I. pracovnej kategórie. Uvedený záver považoval za nesprávny pretože údaj v evidenčnom liste, ktorý preukazuje predmetné obdobie bol zaznamenaný v roku 1975, v roku, keď zák. č. 100/1988 Zb. neexistoval a platil zákon č. 121/1975 Zb. o sociálnom zabezpečení a bývalý zamestnávateľ pri vystavení evidenčného listu neuviedol predmetné obdobie do I. pracovnej kategórie (systém pracovných kategórií bol zavedený s účinnosťou od 1. januára 1957 zákonom č. 55/1956 Zb.).

Ďalej argumentoval tým, že zo služobného pomeru bol odvolaný v roku 1996 na základe personálneho rozkazu vtedajšieho vedenia Okresného úradu vyšetrovania Policajného zboru v zmysle § 16 ods. 1 písm. a) zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere služobníkov Policajného zboru Slovenskej republiky. Služobný pomer navrhovateľa teda neskončil na jeho žiadosť. Dôvodom pre nepriznanie starobného dôchodku nemôže byť len to, že žalobcovo zamestnanie v I. pracovnej kategórii netrvalo ku

dňa 31.12.1999, pretože by sa takýmto výkladom zavádzala rôznorodosť a nerovnosť osôb, to znamená stav nekompatibilný s ústavou.

Preskúmané správne rozhodnutia považoval navrhovateľ aj za nejasné a nezrozumiteľné, pretože z neho nie je dostatočne zrejmé z akých skutkových a právnych dôvodov bol nárok navrhovateľa posúdený.

Ďalej poukázal na judikatúru súdov v obdobných veciach, napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2008 sp. zn. 4So/189/2007, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 15.01.2014 sp. zn. 2Sd/99/2013.

Z procesného hľadiska navrhovateľ vytýkal krajskému súdu aj nepredvídateľný postup a rozhodnutie, nekorešpondujúce procesnej právnej úprave. V prejednávanej veci si krajský súd nesplnil svoju procesnú povinnosť a nedodrжал zákonom predpísaný postup v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. a nasledujúcich ustanovení, čo preukazuje obsah zápisnice o pojednávaní uskutočnenom súdom v danej veci dňa 05.11.2014. V nedodržaní tohto postupu navrhovateľ videl procesnú nesprávnosť, ktorá so zreteľom na individuálne okolnosti prejednávanej veci (rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 261/06) viedla k zmareniu účelu sledovaného týmto zákonným ustanovením (v tomto smere poukázal aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 MCdo/18/2010 a 3Cdo/236/2010).

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší preskúmané rozhodnutie v spojení so zmenovým rozhodnutím a vec vráti odporkyni na ďalšie konanie.

Odporkyňa v stanovisku zo dňa 07.01.2015 uviedla, že dôvody, ktoré navrhovateľ uvádza v odvolaní nepovažuje za opodstatnené. Poukázala na skutočnosti a dôkazy, ktorými sa riadila pri rozhodovaní o navrhovateľovej žiadosti, a to najmä potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-OSZ-31.809-15/2013-VZ zo dňa 07.08.2013 a č. SPOU-OSZ-31.809-17/2013-VZ zo dňa 14.10.2013 ako aj evidenčné listy zamestnávateľov navrhovateľa. V ostatnej časti poukázala na obsah písomného vyjadrenia z 06.06.2014.

Záverom odporkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 subsidiárne § 246c ods. 1 O.s.p. a s prihliadnutím na ustanovenie § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250s veta druhá O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.) jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné a preto postupom podľa § 219 v spoj. s § 250l ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. rozsudok potvrdil.

Navrhovateľ žiadosťou zo dňa 18.08.2013 požiadal o priznanie starobného dôchodku od 31.07.2010.

Podľa § 259 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z. „v konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z dôchodkového zabezpečenia, ktoré vznikli pred 01.01.2004 a o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31.12.2003.“

Z potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zo dňa 07.08.2013 vyplynulo, že navrhovateľ vykonával službu v I. kategórii funkcií 18 rokov a 182 dní a jeho služobný pomer skončil dňom 31.03.1997. Navrhovateľovi bol priznaný predčasný starobný dôchodok od XX.XX.XXXX podľa ust. §

119 a § 120 zákona č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru SR v znení neskorších predpisov, ktorý sa od 1.7.2002 podľa § 124 ods. 3 zákona č. 328/2002 Z. z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, považuje za výsluhový dôchodok. Na vznik nároku na výsluhový príspevok, ktorý sa považuje za výsluhový dôchodok a pre jeho sumu bola navrhovateľovi zhodnotená doba výkonu základnej vojenskej služby od 02.10.1972 do 27.09.1974 v I. kategórii funkcií a doba trvania služobného pomeru v Policajnom zbore od 01.10.1980 do 31.03.1997 v I. kategórii funkcií.

Podľa § 21 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. „občan má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

a) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) alebo najmenej 10 rokov v takom zamestnaní v uránových baniach,

b) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b), ak bol z tohto zamestnania prevedený alebo uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d) a e),

c) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h),

d) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. i) až l), alebo

e) 60 rokov.“

Podľa § 174 ods. 1 zák. č. 100/1988 Zb. „občan, ktorý vykonával pred 1. januárom 2000 zamestnanie I. pracovnej kategórie, prípadne službu I. alebo II. kategórie funkcií, má po 31. decembri 1999 nárok na starobný dôchodok tiež, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

a) 56 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 14 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 19 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 19 rokov v službe I. kategórie funkcií,

b) 57 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 13 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 9 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 18 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 18 rokov v službe I. kategórie funkcií,

c) 58 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 12 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) prípadne 8 rokov, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 16 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h) alebo 16 rokov v službe I. kategórie funkcií alebo 17,5 roka v službe II. kategórie funkcií, alebo

d) 59 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 11 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a), prípadne 7,5 roka, ak ide o také zamestnanie v uránových baniach, alebo 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až l) alebo 15 rokov v službe I. alebo II. kategórie funkcií.“

Podľa § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. „podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31. decembru 1999; za zamestnanie sa na tieto účely považujú i náhradné doby a doby uvedené v § 5 ods. 1 a v § 6 ods. 1 nariadenia vlády Československej socialistickej republiky č. 117/1988 Zb.“

Zo znenia ustanovenia § 174 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. vyplýva, že pre nárok na starobný dôchodok podľa ods. 1 tohto ustanovenia je potrebné, aby služba v I. resp. II. kategórii funkcií trvala ku dňu 13.12.1999; služobný pomer navrhovateľa bol však ukončený k 31.03.1997. Je teda zrejme, že navrhovateľ podmienky nároku na skorší odchod do dôchodku podľa tohto ustanovenia nespĺnil. Námietky navrhovateľa pritom neboli spôsobilé spochybniť tieto závery.

Navrhovateľ ako bývalý príslušník Policajného zboru môže eventuálne spĺňať podmienky pre zníženie veku odchodu do dôchodku podľa ustanovenia § 21 ods. 1 písm. b) a c) zák. č. 100/1988 Zb.

Pre zníženie veku podľa § 20 ods. 1 písm. c) zák. č. 100/1988 Zb. je podmienkou najmenej 20 rokov výkonu služby v uvedenej pracovnej kategórii a podľa písm. b) tohto ustanovenia je potrebné aby navrhovateľ získal najmenej 15 rokov výkonu služby v uvedenej pracovnej kategórii ale súčasne musí

splňať podmienku, že bol zo zamestnania uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d) a e) zák. č. 100/1988 Zb.

Podľa § 12 ods. 3 zák. č. 100/1988 Zb. „rozhodným obdobím je obdobie desiatich po sebe nasledujúcich kalendárnych rokov pred rokom,

a) v ktorom vznikol nárok na dôchodok,

b) do ktorého spadá deň skončenia zamestnania vykonávaného po vzniku nároku na starobný dôchodok alebo deň, od ktorého sa priznáva starobný dôchodok, pokiaľ bol občan po vzniku nároku na starobný dôchodok ďalej nepretržite zamestnaný až do tohto dňa a nepoberal starobný dôchodok ani jeho časť alebo invalidný dôchodok,

c) v ktorom občan naposledy skončil zamestnanie I. pracovnej kategórie uvedené v § 14 ods. 2 písm. a) až l) alebo zamestnanie II. pracovnej kategórie, ak bol zamestnaný v týchto zamestnaniach aspoň 20 rokov, alebo zamestnanie I. pracovnej kategórie uvedené v § 14 ods. 2 písm. a), ak bol zamestnaný v tomto zamestnaní aspoň päť rokov,

d) v ktorom bol občan uvoľnený v súvislosti s uskutočňovaním racionalizačných a organizačných opatrení uvedených vo vykonávacom predpise, ak občan požiadal, aby sa prihliadlo na toto rozhodné obdobie, alebo

e) v ktorom bol občan prevedený alebo uvoľnený zo zamestnania uvedeného v § 14 ods. 2 písm. a) a b) preto, že natrvalo stratil vzhľadom na svoj zdravotný stav spôsobilosť ďalej vykonávať doterajšiu prácu alebo ju nesmel vykonávať pre ochorenie na chorobu z povolania alebo pre ohrozenie touto chorobou alebo pre dosiahnutie najvyššej prípustnej expozície, 4) ak občan požiadal, aby sa prihliadlo na toto rozhodné obdobie.“

Z uvedeného vyplýva, že ak služobný pomer skončil pred 31.12.1999 musí byť splnená podmienka najmenej 20 rokov služby v uvedenej pracovnej kategórii alebo najmenej 15 rokov takejto služby a súčasne služobný pomer skončil v súvislosti s organizačnými opatreniami, teda napr. nie prepustením.

Z obsahu administratívneho spisu je vyplýva, že navrhovateľ nespĺnil ani jednu z vyššie uvedených možností. Pokiaľ tento namietal, že ku skončeniu jeho služobného pomeru došlo v súvislosti s organizačnými opatreniami, z potvrdenia Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. SPOU-OSZ-31.809-17/2013-VZ zo dňa 21.10.2013 vyplýva, že služobný pomer navrhovateľa nebol ukončený z dôvodu racionalizačných a organizačných opatrení ani z dôvodu trvalej straty spôsobilosti vykonávať prácu vzhľadom na zdravotný stav.

Odporkyňa pri zisťovaní doby dôchodkového zabezpečenia pre vznik nároku na starobný dôchodok vychádzala zo zápisov v evidenčných listov navrhovateľa pričom ich pravdivosť navrhovateľ nespochybnil.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľa, že dôkazná povinnosť v zmysle § 195 zák. č. 461/2003 Z. z. zaťažuje odporkyňu, súd v danom prípade považoval skutočný stav veci za úplne a presne zistený, pričom z preskúmaných rozhodnutí odporkyne je zrejmé na základe, ktorých zákonných ustanovení a akých skutočností zamietla žiadosť navrhovateľa o priznanie starobného dôchodku za súčasného zníženia veku odchodu do dôchodku.

Odvolačí súd rovnako nepovažoval za dôvodnú ani námietku navrhovateľa ohľadom nedodržania procesného postupu na pojednávaní v zmysle ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. o čom podľa tvrdení navrhovateľa svedčí aj obsah zápisnice z pojednávania zo dňa 05.11.2014.

V zmysle právnej úpravy ustanovenej v § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Právna úprava ustanovená v § 118 O.s.p. ustanovuje postup súdu po začatí pojednávania v konaní v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej časti O.s.p., upravujúcej konanie v prvom stupni v sporovom konaní. Zákonodarca správne súdnicstvo systematicky začlenil do piatej časti O.s.p., v ktorej špeciálne neustanovil postup súdu na pojednávaní, avšak v § 250i ods. 1 O.s.p. stanovil, že pri preskúmaní

zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia a súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Z uvedenej právnej úpravy vyplýva, že súd v rámci súdneho prieskumu podľa piatej časti O.s.p. nie je súdom skutkovým a nevykonáva dôkazy ako v sporovom konaní a pokiaľ aj vykonáva dôkazy, tieto vykonáva v prípade nevyhnutnosti preskúmania napadnutého rozhodnutia. Zo spisového materiálu krajského súdu vyplýva že krajský súd na pojednávaní dôkazy nevykonával.

Zároveň odvolací súd upriamuje pozornosť na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. IV. ÚS 16/2012, v ktorom konštatoval, že právny názor a hodnotiace úsudky súdu sú vlastné až rozhodnutiu vo veci, nie však postupu súdu v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. Porušenie citovaného ustanovenia žiadnym spôsobom nelimituje účastníka pri realizácii jeho procesných práv (napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy).

Naviac, pokiaľ sa krajský súd odchyľil od ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p., ktorý upravuje postup súdu pri vedení pojednávania, uvedená skutočnosť nemala vplyv na zákonnosť preskúmaných rozhodnutí. Z týchto dôvodov prvostupňový súd nepochybil, keď po začatí pojednávania nepostupoval postupom upraveným v § 118 O.s.p.

V.

Odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom, pričom napadnutý rozsudok dostatočným spôsobom dáva odpoveď na otázky nastolené navrhovateľom v podanom opravnom prostriedku. Preto odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 od. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p., v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 a § 224 ods. 1 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, lebo navrhovateľ v odvolacom konaní nebol úspešný.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).